

PETROSÉNY és VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI és VEGYES TARTALMU HETILAP. — MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP REGGEL.

A lap előfizetési ára:

Egy negyedévre	1 frt	Egészévre	4 frt
Fél évre	2 „	Egyes szám ára	10 kr

Felelős szerkesztő:

ZÁDORY KÁROLY.

Laptulajdonos:

FIGULI ANTAL.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Petrosény és Vidéke“ szerkesztőségéhez; az előfizetések pedig a kiadóhivatalhoz z címzendők. — Hirdetések, valamint nyilttéri közlemények mérsékelt áron számíttatnak.

Az üzletkötések és azok lebonyolítása.

Tudvalevőleg úgy az iparosok, mint a kereskedők, üzletkötéseknél s az áruforgalom érdekében hitelezésre vannak utalva, mely sok esetben az iparos és kereskedő bukását okozza.

Arról van szó, hogy az üzletkötések és azok lebonyolítása reális alapra fektessék. Az ipar és kereskedelem leginkább számot tevő, leghatékonyabb faktori indítottak ez iránt akciót, melynek iparunk s kereskedelmünk érdekében sikerülni kell.

Oly pénztárat létesítéséről van ugyan is szó a jelzett célból, a mely az iparosok és kereskedők külvívőségeire előleget adna és a számlák behajtását magára vállalná.

A készpénzen rendelők száma oly kevés, hogy előre elveszettnek tekinthető az az iparos, a ki készpénz fizetésekre számítva önállósította magát, tehát hitelezni kénytelen, mert ma mindent hitelbe vásárolunk.

S mi tőrés-tagadás benne, ha bemutatják a számlát, az egyik azért nem fizet, mert éppen rossz hangulathán van, a másik az inkasszáns megjelenésekor éppen arra gondolt, hogy mulhatlanul készpénzen beszerzendő szükségletét kell fedeznie.

Sokszor megcsik még velünk az is, hogy szeretnénk fizetni, de nem tudunk.

Igen, csak hogy az iparosnak és kereskedőnek fizetési kötelezettségei vannak, melyeknek ha eleget nem tesz bezárhatja a műhelyt, az üzletet, mert az ő hitelezőik nem érik meg azzal, hogy külvívőségeik majd befolyand.

Hát bizony ez nagy hibánk, a melynek első sorban az ipar és a kereskedelem adja meg az árát, azután pedig mi magunk iszszuk meg a levét.

Vannak iparosok és kereskedők, a kiknek egész üzleti s forgatókéjük ilyen nyílt követelésben fekszik. Feltéve, hogy az egész követelés behajtható, még akkor is roppant hátrányos az iparos és kereskedőre, mert hosszú idő múlva juttat pénzéhez, melyért vagy zaklatni, vagy beperelni kell a megrendelőt, illetőleg a vevőt s mind a két esetben elidegeníti.

Ósi hibánk, hogy szeretünk adósságot csinálni s megharagszunk ha zaklatnak érte. A nagy urak és kisemberek ebben egyformák.

Az adósságok kiegyenlítésében azonban már nem vagyunk egyformák, mert míg az előkelőhöz nem is merik azonnal elküldeni a számlát, a kisemberekkel talán kelleténél is hamarabb bekopogtatnak vele s míg a nagyur sokszor az egy éves számlát is kidobja iparosostól, addig a kisember kénytelen már a harmadik, negyedik héten könyörgésre fogni, hogy: „elszámította magát“, hogy csekély fizetéséből most nepp, hanem a jövő hónapban fizethet valamit.

Ezen az inkasszó — pénztár könnyen fog segíteni, a nélkül, hogy a megrendelő és az iparos vagy kereskedő kollízióba jönnének. A nagy urakkal szemben semmiféle személyes tekintetek nem kötelezik, a kisembereket pedig nem fogja megalázni, sőt az sem lesz nagy baj, ha észreérti.

Mert kétségtelen, hogy a legtöbb ember csak azért csinál adósságot, mert meg van az adósság csinálás lehetősége.

Ha ez meg lesz nehezítve s ha a fizetésben pontosságra kényszerítettünk s akkor mintegy önmagunktól hozzá fogunk szokni a takarékosshoz s helyesebb finánc politikát honosítunk meg háztartásunk körében.

És ez nemzet gazdasági szempontból is nagyon üdvös fordulat lesz.

Kétségtelen, hogy társadalmi viszonyaink mai ziláltsága, a mindennapi élet ridegsége s egzisztenciánk bizonytalansága jórészt az adósság csinálás eredménye.

Az a tervezett inkasszó pénztár tehát közérköseinket, kedélyünk világát is reformálni fogja. S bizony erre nagy szükség van.

És ha mindehhez hozzá vesszük, hogy az a pénztár a számlák leszámítása által az iparost oly helyzetbe juttatja, hogy ő maga a nyers anyagot mindig kész pénzen szerezheti be s a kereskedő szintén készpénzzel veheti meg áruit, úgy ezen intézmény előnyeit megvilágítottuk. Sőt az is kétségtelen, hogy az ipari készítményeket, valamint árukat is olcsóbban kapja a megrendelő, a fogyasztó, mert az iparos és kereskedő nem lesz kénytelen a hosszas várakozás, a gyakori szaladgálás és kellemetlenség kamatait is hozzáutni követeléséhez.

Örömmel üdvözljük tehát ezen új akciót melynek sikerében nem kételkedünk, bár az a nézetünk, hogy az első egy-két esztendőben leginkább csak a kellemetlen oldalaival fogunk megismerkedni, de később meg fogjuk szeretni, mert takarékosshá, gazdagabbá tett bennünket és le szoktatott a szertelenségről és a könnyelműségről a mi nekünk — valljuk be — őseredetű gyengeségünk.

Az új intézmény szervezetét működésének, hatásának részleteit, mihelyt határozott alakot ölt, bővebben fogjuk ismertetni.

„Petrosény és Vidéke“ tárczája.

A nyomorhoz.

Hasztalan ijesztesz, kétségbe nem ejtesz:
Hozzá szoktam már én a nehéz kereszthez!
Hurcolom régóta, kicsi korom óta,
Nincs olyan rossz, amin át ne mentem vóna.
Fetregtem a porban, mint egy hitvány féreg.....
De hittem, reméltem, s hiszek és remélek!

Hiszem és remélem, hogy aki küzd annak
Pártfogói mindig magasabb hatalmak.
Nem hagyják elesni, vagy ha el is esik:
Ott teremnek mindjárt a rögtön felemelik.
És szárnyakat adnak csüggedő lelkének
Hogy hiszen, reméljen . . . hiszek és remélek!

Láttam ugyan embert, akét eltiportál,
Ki becsületesebb, derekabb volt soknál.
S egy szabadító kéz felé még se nyúlt ki.
Istentől, embertől elhagyatva mult ki.
S utoljára ástak egy gödröt szegénynek
De azért én bízom, hiszek és remélek!

Hasztalan mered rám s fenyeget az élet
Fekete könyrcéből annyi gyásztörténet;

Nem szabad elbuknom, mert egy jó anyám van;
Mit csinálna szegény, egyedül, magában?
Ki viselné gondját az én jó szülémnek?!. . .
Örökké hiszek és örökké remélek!

Bandi bácsi.

A kik ismerték, mindannyian szerették.
Szívjósság, természetesség, egyszerűséggel párosult
puritán becsületesség voltak jellemének nemes vonásai.

Szegény volt, a szegénység külvívben is szent fogadalmá volt, még is gazdagabb s boldogabbnak érezte magát sok nábobnál. Lelkének tisztasága, kedélyének élénksége és a megelégedés a szegénységet s az életét kellemessé tették, megédesítették.

Egyedül lakott Hátszegen abban a köfállal kerített zárdában, melyben hajdan nagy uri mulatságok, nagy lakomák voltak s hemzsegett a sok cseléd.

A főuri család utolsó sarja a Szt. Ferenczrendi szerzeteseknek adományozta.

Igy lett a kastélyból zárdá s így került abba Bandi bácsi, kinek magasztos hivatása volt a gyermekeket tanítani, őket a vallás szent ígéire oktatni s időközönként Vulkánban is szent misét szolgálni, prédikálni, gyóntatni s áldoztatni.

Ezt az apostoli funkciót, paphoz illő buzgósággal s lelkiismeretesen végezte. Azután gyakran belátogatott Petrosénybe, hol az előkelőbb családoknak mindig szívesen látott vendége volt. Vetekedve hívták meg

a családok magukhoz s különösen otthon érezte magát boldogult Györke Ferencz építészek hagyományos magyar vendégszeretetéről ma is sokat emlegetett házában, kit megkért, hogy látogassa meg őt Hátszegen, az ő rezidenciájában, hogy viszonzhassa a vele annyiszor éreztetett szívességet.

Alkalmilag, másod magával fel is kereste Hátszegen.

Bandi bácsi, éppen a tornácra állt s a mint meglátta az érkezőket, elkezdett kiabálni:

— Kata, vágj le két hizott pulykát; Veron, gyujts tüzet; Ruzsi, ölj le egy hathetes malacot s azonnal tisztítsd meg; Ágnes, koppaszsz azonnal egy pár kacsát; Erzs, te meg teríts; János, hozz fel a pincéből a legjobb borból néhány kancsóval, de siessetek, mert kedves vendégeim érkeztek.

— A cselédeknek kiadtam a rendeletet, most már hozott Isten kedves barátaim, kerüljetek beljebb, — mondá a fiatal kedélyű öreg barát.

Rövid idő múlva a két vendég vitte magával Bandi bácsit a vendégfogadóba, a hol jól megebédelték, közben iddögáltak s Bandi bácsinak kedve kerekedett táncolni.

Tüzesen rakta a csárdást, s három cigány meg húzta keservesen.

Egyszere csak megáll a vendéglő udvarán egy négylovas hintó. A bakon livrés inas, livrés kocsis s a hintóban Haynald, Erdély volt püspöke ült a titkárával.

— Itt van a püspök, figyelmezteté a vendéglős jóakarólag Bandi bácsit.

— Huzd rá cigány! A juhászbojtár mulat itt

Vidéki levelezés.

Livazény, 1900. jan. 11.

Tek. Szerkesztő Ur!

Az éjjel kigyuladt a gör. kel. felekezeti iskola és tanítói lakás és a tetőzetnek négy — öt négyszögletű része elégett. Éjjel támadt a tűz, de a tanító, a jegyző és a közelben lakók az épület többi részét megmenettették. A kályhacsövön, illetőleg a rozsz kéményen át a padlás fazata gyuladt meg.

Ezt az egész esetet nem volna érdemes felemlíteni, ha egyéb tekintetek nem indokolnák.

Nem lesz érdektelen első sorban is az egy fedél alatt lévő iskolát és tanítói lakást ismertetni:

Ez a fa-takolmány éppen olyan, mint a többi paraszt viskók, egészen fából van, csak hogy el van korhadva s minden oldalán süvölt be a szél. Kerítése udvara nincsen. Gyalultatlan, festetlen, szűk és alacsony ajtó nyílik a tanterembe, melynek papírral beragasztott pár arasznyi nagyságú ablaka arra rendeltetve látszik, hogy valamiként a világosság be ne hatoljon. Nehány ócska pad, egy rozoga asztal, ugyan ilyen székek és egy fekete tábla. Ez az egész.

Ebből a piszkos, egészségtelen helyiségből nyílik egy, pár deszkából összeszegezett festetlen ajtó egy kis oduba.

Másnak nem mondható az a kis lyuk, melyben a tanító lakik, vagy is inkább nyomorog. Ennek a berendezése: egy kis bádóg kemence, egy ágy, egy asztal és semmi egyéb.

Két ablakoskáján, melyek 50 centiméternyi magasak lehetnek, szintén szabadon dudolgat be a szél, melynek monoton danájában gyönyörködhetik az a szegény tanító, kit sorsa még a jövőőrt is megbírhodni ide kárhoztatott.

És ezt iskolának, tanítói lakásnak merik nevezni, szegényére Magyarország népművelés ügyének, még pedig itt a határszélen, az állami út mellett, hol a szomszéd országból jövő látogatóknak legelőször a szemébe ötlík.

Ugyan mit gondolnak azok a romániai urak, kiknél ugyancsak a szurdoki út mentén a magyarhatárszélen az utkaparók stíluszerűen épített kőházakban, egészen kényelmes és tiszta szobákban laknak s van konyhájuk, kamrájuk, pénzéjük stb. Azon lakásokhoz képest Magyarország határszélen a livazényi tanító lakása disznólnak is piszkos, ronda.

Ezt az iskolának csúfolt határszéli szegényfoltot kár volt a tűz martalékává oda nem engedni. Talán újat építettek volna. Vagy nem építettek volna. Ugy is csak azért tartják azt a rozoga viskót, meg a rendszerint oklevél nélküli, tehát képesítetlen tanítót, hogy

a számadó, majd fizet. És az öreg ivott s tánczolt tovább.

Ismételt figyelmeztetésre, mégis csak haza ment, de alig hozta kissé rendbe szerény czelláját, berobog a papilak udvarára a püspök fogata.

Kötelessé alázattal sietett a főpásztor üdvözlésére, a ki rövid pihenőre betért hozzá.

A vendéglőben le se szállt a püspök, csak a lovakat itatták meg ott és zabot vettek.

Bandi bácsi csak hamar rávette a beszéd fonalát az ő nélkülözésére, az ő szegénységére.

A püspök kegyesen vizsgáltatta s figyelmeztette, hogy csak buzgón, ájtatosan imádkozzék, majd meg segiti az Isten.

— Elvágod-e fiam naponkint a breviáriumot kérde a püspök.

— Mindennap reggel, délben és este legelső kötelességemnek tartom, válaszolá alázattal a szerzetes.

— Ugy is kell és meglásd, hogy Isten segedelme nem marad el.

Bandi bácsi kiment, hogy a klastrom egyetlen szolgálójával, az öreg Klárral készítsessen valamit.

Ezalatt a püspök a szekrényhez ment, kivette a breviáriumot s oda, hol a következő napra előírt imádság volt, betett néhány bankjegyet.

A püspök nem sokára távozott, de lekérte költötte az öreg francziskánusnak, hogy buzgón imádkozzék, különösen pedig a breviáriumi imádságokat minden nap elvégezze.

— Szoktam, kegyelmes uram, mondá ez mély alázattal.

— Akkor fogod is tapasztalni az Ur segedelmét.

kijátszassák az általános tankötelezettségre vonatkozó törvényt.

Abból az iskolából 30 év óta nem került ki összesen 30 olyan gyermek, ki írni, olvasni s számolni megtanult volna, — magyarul pedig nem tanult meg egy se.

Hunyadvármegye s. tanfelügyelője a múlt évben tett látogatása alkalmával azonnal beakarta zárni ezt az iskolát, de a község politikai és egyházi előjárósága azon ígéretet tette, hogy a jelen tanévre megfelelő iskolát és tanítói lakot épített. [Ugyanakkor említést tettünk erről lapunkban. Szerk.]

Nem lett belőle semmi, A tűz sem hamvaztatta el, tehát ott éktelenkedik a magyarhatárszélen, népoktatágyunk kiáltó gyalázatára.

A P. és V. többször ismertette, a kir. tanfelügyelőség hivatalosan konstataulta a népoktatás itteni mizeriáját, de azért maradt minden a régi ben.

Nem tudjuk, hogy ki hallja meg szavunkat, hogy ki segít ezen nyomorult állapoton, csak azt tapasztaljuk, hogy senki sem tesz semmit.

A livazényi gör. kel. hitközség eléggé vagyos arra, hogy tisztességes iskolát tartson fenn s legalább egy tanítót — úgy sincsen több — megfelelőleg javadalmazzon.

Megjegyzem, hogy a tankötelesek számára való tekintettel, legalább 3 tanítónak kellene lenni Livazényben.

Vagy nem képes a felekezet fentartani az iskolát? Akkor jelentse be az illetékes hatóságnál s az állam semmi esetre sem tér ki azon kötelesség elől, mely törvény szerint ránehező.

Ideje volna már, hogy valahára megszűnjék ez a káros, szegyenletes állapot.

A tanításról meg plane, még említést tenni sem érdemes.

A legsötétebb Afrikában, bizonyára több gond fordítatik a gyermekek nevelésére mint itt Livazényben hol az iskoláztatásra semmi gond se fordítatik.

Ha valaki az ellenkezőt merné állítani, készséggel szolgálok bővebb bizonyító adatokkal.

r. l.

UJDONSÁGOK.

— **Kinevezések a vármegyében.** Csengery Árpád dévai kir. törvényszéki joggyakornok a körösbányai kir. járásbíróshoz aljegyzővé s András János dévai kir. törvényszéki segédtelkélnyvezető a maros-illyei kir. járásbíróshoz telekkönyvvezetővé nevezetett ki.

— **Esküvő.** Sándor József petrosényi építőmester, folyó hó 14-én d. u. 2 órakor vezeti oltárhoz a helybeli róm. kath. templomban községünk egyik derék polga-

rának Liska Károly m. á. v. vizsgáló lakatosnak kedves leányát Ilonka kisasszonyt. Tartós boldogságot kívánunk!

— **Keresztszentelés.** A helybeli gör. kath. hívek adakozásából a főteza végén a livazényi határszélen még múlt évi november hóban felállított kereszt a fel-feszített Jézus-Krisztus képével s egyébként feldisznított-vén, folyó hó 18-án, vagyis a gör. szertartás szerinti vizkereszt napján d. e. 10 órakor, a templomban végzendő isteni tisztelet után fog ünnepélyesen Radik István esperes által felszenteltetni. A kereszt díszítési költségeihez hozzá járultak: Nemes János gyűjtése 3 frt 60 kr. Kreszok Péter 2 frt, Mojsza Onucz, Gidos Todor 1—1 frt, Makucs János, Horváth János, Skodram Ákos, Budai János, Timar István, Zemán Károly, Zemán Ferencz, Zemán György 50—50 kr. Zemán Sándor, Földesi Ferencz 40—40 kr. Gyicza Mikulaj, Hám-rák Ferencz, Margita Gábor 30—30 kr. özv. Mikléné, Mihály Ferencz, Szin Péter 20—20 kr. özv. Bredáné, Dasei Ilés, Mihály András 10—10 kr. — A többi kegyes adakozások m. é. november hóban voltak nyilvánosan nyugtázva, melyért s ezen újabb kegyeletes adományokért hálás köszönetet mond: a gör. kath. egyházközség előjárósága.

— **A farsang.** Carneval hercege uralkodása az idén 52 napig tart, vagy is január hó 7-től, február hó 27-ig. A nyilvános tánc vigalmak ugyan ma már egész évben tartatnak, de ez nem von le semmit a farsang hagyományos jelentőségéből, mert a bálázás igazi időszak azért még is a farsang marad. Testületek, társulatok egyesületek vetekedve igyekeznek a közönségnek lehetővé tenni a kellemes időtöltést táncmultságok rendezésével, de ezzel kapcsolatosan nemes, jöte-kony czél is lebeg szemük előtt. Hány szegény gyermek köszöni meleg ruháját az ily multságok rendezésének, melyek annyi üdvös czél sikerét mozdították már elő csak itt Petrosényben is. Sok ifjú hölgy nem is gondol arra, hogy a midőn a báterem sima parkettjén kedvtelve lejt a búvó zene harmonikus ütemeire, akkor egy aggodó anya könnyeit törli le, a ki gyermekének nem képes ruhát venni, a vagy egyéb magasztos czél mozdít elő. Ily indok vezérelé a helybeli polgári olvasokör is a folyó hó 13-ára kitűzött bál rendezésénél, (melyről jövő számunkban referálunk) s hasonló czéltól vezéreltetve rendezi a „Petrosényi és Járasi Ipartestület” is a f. hó 27-iki zártkörű táncvigalmát. Több ilyen nagyobb szabású táncvigalomról eddig nincsen tudomásunk.

— **Hangverseny.** A Salgó-Tarjáni Köszénbánya R. Társaság bánya zenekara 1900. évi január hó 5-én este 8 óratól kezdődőleg hangversenyt tartott; mely ugy változatossága, mint magas művészi niveauja által nem mindennapi élvezetben részesítette a megjelent előkelő közönséget. A műsor ez volt: 1. „Cronenbold” Induló Hulka-tól. 2. Nyitány az „Erzsébet” dalműből Rosinától. 3. „Az angyalok” Keringő Zichrer-től. 4. „Romanze”

Bandi bácsi boszorkodott, hogy keserves panaszkodása daczára a püspök nem adott neki semmit.

— Talán majd visszatérőben, gondolá magában. Három nap múlva ismét berobogott a püspök fogata.

Bandi bácsi örült s ismét elkezdte élénk színekkel ecsetelni nyomasztó szegénységét.

— Csak imádkozzál fiam és megsegít az Isten.

— Imádkozom kegyelmes uram, nem is panaszkodom, de helyzetem annyira nyomasztó, hogy házamban nem a szegénység, hanem az inség tanyáz.

Tudom jól — folytató — hogy az ember nem vívott ki magának valami fényes pozíciót ezen földön, de azért nem zúgolodom a világrend ellen s megnyugszom a Mindenható bölcs rendelkezésében. — Azt hiszem azonban, hogy világ teremtese óta azok dicsérik a világot, a kiknek jól megy dolga s a többiek panaszkodnak. Mindenkinek jobban esik, ha sorsával megelégedett emberrel beszélhet, mint olyannal, kinek alapos oka van a nélkülözés miatt panaszkodni.

— Erősen világias, nagyon realizitikus eszméket pengetsz fiam s ezért roszalásomat fejezem ki.

— Alázatosság, szegénység és imádság tartoznak a te hivatásodhoz s ha ezen erényekkel ékeskedel, nem lehet okod a világrend elleni panaszra.

Majd atyai oktatás s szelid intelmek után kérde a püspök:

— Elvégezted napi ájtatosságodat, imádságodat s különösen a breviáriumot mindenkor, pontosan? Kérde a püspök, átható tekintet vetve a barátára.

Némi zavarral, de még is igent mondott.

Hozd ide fiam a breviáriumot s a tegnapielőtti imát olvasd fel nekem.

Bandi bácsi hűségesen engedelmeskedett s amint a jelzett lapra nyit; — elamul.

— Mért jöttél zavarba? Kérde a püspök szelid hangon.

— Nem tudom káprázat-e vagy valóság, de megfoghatatlan, érthetetlen, hogy ez a pénz miként került ide.

— Látod fiam, ha a kezébe vettél volna a breviáriumot, ha a napi imát elmondta volna, megtalálta volna a pénzt.

Bandi bácsi beismerte, hogy kényszerhelyzetbe jutott s a valót nem merete megmondani.

A jó lelki-püspök, nem haragudott meg, sőt még adott neki pénzt.

És a minden ismerősének jó Bandi bácsija továbbra is maradt jó pap az oltárnál, jó tanító a katedrán s puritán becsületességű jó barát a társadalmi életben.

Más alkalommal Bandi bácsi, egy vidéki földes uraság vendége volt s azt is meghívta magához, még pedig vadászatra. A földesur nagyott hallott, kinek az asztalnál ült egyik barátja halkan oda szolt az öreg baráthoz:

— Mit gondolsz tisztelendő ur, ha az uraság vadászatra önhöz megy, 50-60 vadászal, a cselédség, a lovak s. t. b. — még a háztetőt is felfalják.

Bandi bácsi megbánta a meghívást s a földes urhoz hajolva, félbele kiabálta:

— Nagyságos ur, Hátszeg vidékén nagy a víz, nagy a sár, nagy az akadály, ott nem lehet vadászni. Az uraság, a ki Bandi bácsi megtréfálására tette magát süketnek — jót nevetett az öreg barát hirtelen visszakapálásán.

Fuvola és kürtre. Klose-tól. 5. „Rhapsodia“ Popp-tól. 6. „Fantasia“ Lohengrin operából. Wagner-től, de több remek zeneművet produkált ezen kívül a derék zenekar s különösen alkalmunk volt gyönyörködni Tonháznak hatásos gordonka soloja és Duscheness Richardnak remek fuvola játékában. A kíséret, nem különben a zenekarra irt darabok előadása mindvégig korrekt és összevágó volt; a mi különösen a derék karmesternek Kubata Albertnek kiváló érdeme, ki mindvégig nagy praecizitással dirigálta a kart. A közönség hálaadatos volt az élvezetért és az egyes előadott darabok végén hatalmas tapsokkal jutalmazta az előadókat, melyből érdeme szerint mindenki kivethette a maga részét bőven. Mondanunk sem kell, hogy ilyen előkészítés után a közönség 11 órakor örömmel dobta magát a másik muzsa: Terpsichore karjai közé, hogy a varázsütésre ékező tereméből táncz teremmé alakított barátságos helyiségben a keringő lágy ütemei mellett kivegye részét a tánczról is, míg a késő hajnali óra eszünkbe nem juttatta, hogy a testnek is meg kell adnunk a magát, mert itt a farsang s akkor szükség lesz az erőre, jó lesz tehát takarékoskodni vele. A közönség azon része, mely a tánczban nem vett részt, a mellék helyiségekbe vonult s gyönyörködött a tánczeneben és a tánczban.

— **Tánczvizgalom.** A Petrosényi és Járasi Ipartestület saját alapja javára 1900. évi január hó 27-én, a Wagner-féle szállodában zártkörű tánczestélyt rendez. A meghívók szétküldése folyamatosan van s a rendezőbizottság felkéri mindazokat, kik esetleg nem kapnának, de arra igényt tartanak, hogy az ipartestület helyiségében ezt tudtuladni szíveskedjenek. Belépő-díjak: Személyjegy 2 korona. Családjegy 3 korona. Karzatjegy 1 korona. Kezdeté este pont 8 órakor. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak.

— **Egyiptomi sötétség.** Nem hagyhatjuk szónélkül, hogy Petrosény községében, melynek nagyközségé alakulása másfél évtized óta vajdúik. — még mindig vannak olyan helyek, hol teljes sötétség uralkodik. Délután fél 4 órakor már pislognak a lámpák s mikor este leszáll a köd, mikor már jó világításra volna szükség, elszenderednek szegények, hiába már jó este van, nekik is szükségük van nyugalomra. Az éjjeli őrs szolgálatba áll 8 órakor, nincs ki felügyeljen a lámpákra. Vajjon nem lehetne-e Petrosényben külön lámpa gyújtogatót alkalmazni? Ha nem néz utána a jó világításnak az illetékes hatóság, arról nem tehetünk, de szabad kijelentelnünk, hogy a közönséges petróleum lámpa mégis csak igényel felügyelőt, mert ebben a rendszerint pocsettás álmos időben ő is kidől a szolgálatból. Hanem valamit mégis konstatálunk. Van különös lámpa is. Amint meggyújtják, mindjárt kiadja teljes erejét, ki gyúl az egész s füstölögve, kísérteties lobogással s szokatlan fényvel világít. Csak hogy ez rövid ideig tart, mert tulbuzgalmában önmagát semmisíti meg. A lámpa tüveg szét pattog, a lámpa explodál s a karó hetekig hirdeti, hogy volt a tetején lámpa is. Arra hogy használhatóvá tegyék, nem gondol senki, bizonyítja hetek óta a csendőrlaktanya közelében lévő füstös lámpa karó. A legforgalmasabb helyeken, a hol mindenesetre világítás kellene, u. m. a vasúti átjárónál, az alsó-kolóniába levezető zsákutcákon stb. stb. rendszeren konstatálható a lámpák hiánya. Ideje volna már, hogy nagyobb gond fordítassék a világításra, mert csak isteni szerencse, hogy a közönség, még ép lábakkal s ki nem törött nyakakkal jár, de még ennek ellenkezője is megtörténhetik, ha a hatóság nem fordítja figyelmét az egyiptomi sötétség meggátolására. Legyen már egyszer világosság is!

— **A „Petrosényi és Járasi Ipartestület“** „mult vasárnapra — f. hó 7-ikére — egybehívott évi közgyűlésén kevesen jelenvén meg f. hó 21-én tartati meg a közgyűlés a midőn a megjelenendő tagok számára való tekintet nélkül érdemleges határozatok hozatnak a tárgyal kiűzött fontos ügyekben.

— **Jégpálya.** A koresolyasport kedvelői ismét örvendenek, befagyott a koresolyat, melynek felületét gondos öntözés folytatn tiükörmsa jégpáncél fűdi. Az újabbban beállott hideg időjárással beköszöntött a második tél. Valószínű, hogy mint rendszeren, meg harmadik tél is lesz.

— **Fillérestély.** A Wagner szálloda nagytermében f. hó 14-én, jövő vasárnap fillérestély lesz, melynek igen érdekes műsorát jövő számunkban közöljük s ezuttal felhívjuk reá az érdeklődők figyelmét.

— **Elvitte az ördög.** A menyecske csinos, takaros a férje meg egyszerű bányász. Ott laknak Livazény-

ben egy kolonia házban.

Férj és feleség között nem szokatlan egy kis per-patvar. Hogy az utolsó szó ilyenkor mindig az asszonyé, az nem újság és onnan datálódik, mikor a paradicsomban Ádám apánk torkán megakadt az az átkozott alma s elállt a szava.

Tehát szemrevaló kis menyecske az, a ki ott lakik a livazényi részen (—van ott több is ilyen —) és több petrosényi fiatal és kevésbé fiatal ur tekingetett be sóvárogva az ablakán, midőn hivatalos teendőinek végeztével, sétautja rendszerint arra vezetett. De ki ütközhetik meg ezen, hiszen egésznapki ülfoglalkozás után szükséges egy kis mozgás. És Livazényben, még a levegő is olyan üdítő, tiszta, Mért ne sétálnának ott. A Csikországból idekerült székely menyecske ennek nem oka s annak se, hogy férje sokat zsörtölődik s ilyenkor az ő nyelvecskéje is él veleszületett jogával.

Őt nap előtt a férj (névét nem tartjuk szükségesnek nyilvánosságra hozni) — nevezzük Andrásnak — czivakodás közben azt mondta a kis feleségének:

— Bárcsak elevenen elvinné az ördög, úgy odaadnának neki, hogy még csak nem is néznék utánad.

Ebben a pillanatban kinyílik a szobaajtó s egy ijesztő fekete alak lépett be. Apró szemei tüzesen villogtak, éles körmei borzadályt keltettek, homlokán két vörös szarv fenyegető szilárd állást foglalt, a fekete köpeny alól két láb kandikált elő (fináncz nadrágba bujtatva).

— Itt vagyok, az ördögnek szántad a feleségedet, tehát elviszem.

Erre a rémült férj felvidult s elhatározottan mondá:

— Itt van, tessék.

— Nem úgy, én megfizetek érte. Mit kíván?

— Adjon érte 300 fto.

És az ördög leolvasott 3 db. ropogós új százast.

A következő pillanatban eltűnt az ördög a menyecskevel.

— „Szegény tatár“, — mormogta magában a szavánál fogott férj.

Három nap múlva beállított az asszony férjéhez.

— Hát téged vissza hozott az ördög?

— Vissza.

— De kár.

— Mért volna kár, három napra háromszáz forint szép pénz, mondá sértődve a menyecske.

Ekkor nézte meg alaposan András a pénzt s meggyőződött, hogy mind a három százaz — hamis.

„Szegény tatár“!

— **A hirdetési és naptárbélyeg eltörlése.** Tudvalévő dolog, hogy a hirlapba iktatott minden közlemény után 60 fillér bélyegilleték jár az államkincstárnak, a mi bénító akadály volt az üzletvilág szabadversenyének, de nyomasztó teher volt a lapkiadókra is. A naptárak sem részesültek kedvezőbb bánásmódban, mert akár önálló egészet képeztek, akár más irodalmi műnek alkották kiegészítő részét, minden egyes példány után 12 fillér bélyeg volt lerovandó; a mi a nép művelését hátráltatta, miután a naptárak éppen a legalsó néposztálynak képezik elmaradhatatlan olvasmányát. Ezeket a bajokat akarja orvosolni Lukács László pénzügy-miniszter törvény javaslata, melyet legközelebb be fog nyújtani a képviselő háznak, s a mely a fentebbi említett hirdetési és naptár bélyegeit 1900. év július hó 1-től el fogja törölni nem kis öröme a lap és naptár kiadóknak és a hirdetőknak.

— **A haditerhek.** Most, hogy a két állam, — Ausztria és Magyarország — delegátussai Bécsben csak úgy dobálóznak a hadicélokra megszavazandó milliókkal, időszerűnek találjuk az Európai államok költségvetéseit röviden ismertetni: Huszonöt év alatt 1870-től 1895-ig Európa összes költségvetése megkétszereződött, 11 milliárdról 22-re szűkött. Ebből a katonai költségvetés már 1893-ban 5 milliárdot vett igényben. A hármass szövetségre ebből 1700 millió esett, Francia- és Oroszországra szintén annyi, Angliára 820 millió a többi államokra pedig, Törökországot kivéve, 580 millió. Azóta a hadibudget még jobban növekedett, különösen a tengeren való fegyverkezések következtében. De a hadi budgethez kell még számítani az államadóságok kamatainak jó részét is, mert nagyobbára a hadi készülődések nyelték el az állam kölcsönöket. E kamatokkal együtt Európa hadi budgetja évente többet nyel el az államjövődelmek harmadánál. Nemelyik államban valamivel jobb, másokban rosszabb az arány. Hogy e teher alatt mennyire szenvednek a népnevelési föladatok, azt legjobban mutatja a katonaságra és közoktatásra fordított összeg aránya. Ez az arány Németországnak 1891-ben 725:60 volt, vagyis 725 milliót köl-

töttek a katonaságra, 60-at a közoktatásra. Ausztria-Magyarországnak 358:25, Franciaországnak 603:83; Oroszországnak 636:69; Angliában 624:94. Spanyolországban 104:6; Németországban, Francia- és Oroszországban, Angliában és Spanyolországban nincsenek ide számítva az egyetemek költségei. 1891 óta e számok aránya lényegesen rosszabbodott a közoktatás rovására. Az említett 7 állam 1891-ben kerek 3500 milliót adott hadi célokra, de csak 350 milliót iskolai célokra. A nép szellemi nevelésére tehát csak tizedrészét költik annak, mint a mit a fegyverkezés elnyel.

— **E. M. K. E. Gyufa.** Az Erdélyrészi Magyar Közművelődési Egyesület elhatározta, hogy mozgalmat indít egy fejlődésben levő iparvállalat érdekében, mely a siker minden kilitásával küzd azért a szép czelért, hogy drága hazánkat legalább egy nagy fogyasztási cikkben a külföldi behozataltól függetlenné tegye. Ez iparvállalat az: E. M. K. E. gyufa név alatt minden külföldi gyártmánnal egyértékű phosphornélküli, úgynevezett „svéd gyufát“ hoz forgalomba. Magyar gyártmány pártolásával önmagunkat pártoljuk. Megjegyezzük még, hogy a gyufagyár részvény-társaság az E. M. K. E. közművelődési céljainak előmozdítására minden ezer dobozka eladott „E. M. K. E. gyufa“ után kellő ellenőrzés mellett 5%-ot juttat az egyesület pénztárába. A ki tehát „E. M. K. E. gyufát“ vásárol, kétszeresen szolgálja a hazafias célt.

— **Állami tisztviselő a vasuti hivatalnokok?** Törvényszerint az állami tisztviselők fizetésük után törvényhatósági és községi pótdót fizetni nem tartoznak, A törvénynek ezen rendelkezése alapján a m. á. v. tisztviselők kifogást emeltek az ellen, hogy pótdóttal rovassanak meg. Megjárt a kérdés minden fórumot míg végre a nagyméltóságú közigazgatási bírósághoz került, mely a ként döntött, hogy az államvasuti tisztviselők állami tisztviselőknek, nem tekinthetők, tehát tartoznak pótdót fizetni Amde ezen döntéssel szemben áll egy minisztertanácsi jogervényes határozat mely a követválasztói jogosultság kérdéséből kifolyólag kimondja, hogy az 500 fto. és ennél magasabb fizetést élvező m. á. v. alkalmazottak állami tisztviselőknek tekintendők és így választók is. E szerint tehát ezen sok ezer intelligens hivatalnokot érdeklő kérdés nemszen eldöntve.

— **A budapesti „Mensa Academica Egyesület“** az 1899—1900 tanév II.-ik felére pályázatot hirdet mintegy száztíz ingyenes, illetve feldíjas ebéd és vacsora helyre. Tudomány-egyetemi és műegyetemi hallgatók pályázhatnak. A bélyegtelen kérvényekhez csatolandó az index v. másolata, első éveseknél esetleg az érettségi bizonyítvány is és a részletekre is kiterjeszkedő szegénységi bizonyítvány. A kérvények beadandók a főtákarhoz, esetleg posta útján az elnökséghez f. hó 16., illetőleg 20.-ig.

— **Görög-orosz időszámítás** szerint f. hó 13-án volt ujév s egyáltalán 13 nappal későbbre esik minden időszámítás. A jelen év márczius 1-sőtől kezdve azonban az időszámítás közötti küőmség már egy nappal több, vagyis 14 nap leend. Ez is bizonyítja hogy befog következni, miszerint a görög-orosz időszámítás szerint majd a tél közepére esik husvét s nyáron lesz karácsony Az orosz czár felhívta az orosz birodalom egyházfejedelmét, hogy az egyöntetű időszámításra vonatkozólag javaslatot tegyenek, ezek véleménye szerint azonban rituális okokból az egyöntetű keresztény időszámítást behozni nem lehet, E szerint a naptár marad a régi, mely kétségtelenül igen sok zavart és kellemetlenséget okoz.

— **A britbirodalom és a burok.** Bámulatos, hogy az angolok 1871 óta mennyi földet hódítottak. 1871-ben a brit birodalom területe 11,500,000 négyszög mért föld volt, Egyiptommal és Szudánnal együtt 520 millió. E népességből angolul beszél és az angol fajhoz tartozott 50 millió ember. A brit birodalom 1871 óta Egyiptomot és Szudánt nem számítva, 2,580,000 négyszög méterrel növekedett, népessége 125 millióval szaporodott és pedig az uralkodó faj 12,500,000 emberrel a meghódított népek 112 millióval. És most ez az óriási birodalom folytat háborút a kicsiny Transzállal és a vele szövétkezett Oranje állammal. Nem jellemezheti semmi a háborút jobban, mint az a tény, hogy a két szabadságszerető államnak lakossága alig teszi ki felét Budapest székesfővárosunk lakosságának és ennek dacára a burok a már hosszabb idő óta folyó háborúban folyton győznek. Igen mert erkölcsös, vallásos, hazaszerető, derék kis nép a bur, s katonáik a szabadságért, hazájuk önállóságáért küzdenek. Ilyen körülmények között nem esoda, hogy az egész világ szabadságszerető népeinek rokonszenve kíséri hősie di-

adalaikat, s a magyar nemzet is meleg rokonszenvvel viseltetik a burok élet-halál harcza iránt; mely annyira hasonlít egy nem régen vívott küzdelemünkhöz. Bárha ők szerencsésebben végeznék, mint mi. Ez alkalomból nem lesz érdektelen, ha olvasóink előtt bemutatjuk azt a dalt, mely a vitéz burokat kemény harczaikban diadalokra lelkesíti:

A burok földjén részharang,
Sivítva csendül át,
S fegyverre szólít ősz apát,
Pint és unokát.
A Vál melléki földeken,
Hol átsapott az idegei,
A burok népe vérben áll,
Szabadság vagy halál!

Angol szuronytól csillanik
Erdő, mező, berek,
Véres csatára fel tehát,
Ti bátor emberek!
Óh bur apáknak gyermeki,
Vessétek végét már neki!
Vértől dagadjon hát a Vál,
Szabadság vagy halál!

IRODALOM.

A **Dedek-féle Szentek Élete** című nagy vállalatból megjelent immár a **második füzet** is, mely a Január 6-tól Január 12-ig előforduló szenteket írja le. A füzet élén **Guido Reni** világhírű festménye **Krisztus Urunk** keresztelése látható folio nagyságu, rendkívül jól sikerült tónus-nyomatban.

A kép bal mezejében áll az Üdvözítő áhitattól áthatott magasztos alakja. Lábai a Jordán vízének habjai csokogtatják, mögötte az Úrangyala feje fölött, a magas egekben a Szentlélek galamb képeben alaszálló alakja látszik. A jobb mezőben, egy kiálló sziklatömbön ker. szt. János térdel. Baljában egy keresztben végződő botot tart, míg magasra emelt jobbajával a keresztvizet hinti az Úr lehajtott fejére. A meghatottsággal párosult mély tisztelt, mely szent János arcáról, egész lényéről lesugárzik, még a legridegebb lelket is melegséggel, érdeklődéssel, áhitattal tölti el. A háttérben az ihlett hívók meghatott serege látszik.

A füzet többi képe részint modern-francia festők, részint régi hírneves metszők kitűnő alkotásainak sikerült másolatából áll. Kiváltképen ki kell emelnünk a **Vizkereszt ünnepe**, szent **Balint** püspök, szent **Vilmos** bourgeois érsek, szent **Theodóz** apát képeit, valamint azt a jelenetet, melyet szent **Lucián** életéből **Cserna Karoly** jeles rajzolónk önjá örökölt meg s mely megmagyarázza ama szokást, hogy az oltáron mindig valami szent ereklyéit kell elhelyezni.

A remek második füzet csak feleségizta azt a várakozást, melyet e nagyszalású mű mindenben méltán keltett. Ismételtén felhívjuk a **Szentek Életére** olvasóink b. figyelmét és igen melegen ajánljuk azt minden keresztény család pártfogásába.

A mű **52 füzetre** van tervezve és egy füzet ára 25 kr. A művet, mely az esztergomi főegyházmegyei hatóság jóváhagyásával jelenik meg, **6 színes, 50 fekete műlap és körülbelül 350 szöveg közé nyomott kép** fogja díszíteni.

Megrendelhető minden hazai könyvkereskedőnél, valamint a **Pallas irod. és nyomdai részvénytársaságnál**, Budapest, V., Kálmánutca 2.

GSARNOK.

Én istenem, én istenem . . .

Én Istenem, én Istenem,
Mért születtem én fiúnak?!
Most nem kéne haza járni,
Hogyha czapistrángot funak.
Nem kéne a szalmazsákon
Álmodni oly zöldeket

Szerencsétlen ember az,
Ki fiúnak született!

Nem kellene kora reggel
Fölkeln az „anf” szóra,
S mintha dróton rángatnának:
Ugrálni a kommandóra.
Nem kék összevisszajárni
A heggyeket, völgyeket
Szerencsétlen ember az,
Ki fiúnak született!

Ha kisasszony lettem volna,
Most harisnyát kötögetnék.
Zsámolyomnál sok szerelmes
Fiatal ur epekednék.
Magasztalnék a szememet.
Orromat . . . és fületem
Szerencsétlen ember az,
Ki fiúnak született!

Oh miért nem lettem én lány?!
A tiszt urak nem szídnának,
Hanem inkább szeretnének,
Ölelnének, csókolnának.
És most én se gyűlölném, de
Szeretném a tiszteket
Szerencsétlen ember az,
Ki fiúnak született!

A hódításról.

Hogyan kell hódítani?

A multkoriban e sorok írójának alkalma volt e kérdés felett vitatkozni lapunk egyik barátjával, a ki különösen a nők előtt nagy kegyben áll s nem egy babérkoszorút szerzet kivívott diadalaiival — a szerelem terén. Mondanom sem kell, hogy az ugynevezett vitatkozashoz én csak kérdéseimmel járultam, mit különösen azért hangsúlyozok, mert sehogys sem akarnám az alábbi feleletek eredetiségeért a felelősséget elvállalni s esetleg bájos női olvasóink haragját a titok elárulása miatt magamra vonni.

De mert most a farsang kezdetén hódító utra induló fiatal (és kevésbé fiatal) olvasóink nem kis hasznát vehetik, ha e nagy fontosságú kérdésről egy kis felvilágosítást nyernek, újságírói természetemhez híven kifejezem a válaszokat, melyeket lapunknak fent említett barátja különböző szépségekhöz intézett kérdéseire nyert, s a melyeket elég kegyes volt vélem is közölni.

Egy kékszemű leányka, ki nem egy férfi szívet tört össze már, azt felelte, hogy az ifjunak, ha azt akarja, hogy sikere legyen, kevéssel a megismerkedés után szerelmet kell vallania; vegye be rohammal a várat, míg tetszik a leánynak, mielőtt még ez beleunt vagy észrevette volna, hogy tőkfilkóval van dolga.

A hódítás után kitartással kell udvarolnia, szépen simán nyélbe ütnie a dolgot és kesse ki, hogy a jegybenjárás ne tartson sokáig, mert a hosszú jegybenjárás a szerelem halála.

Egy szőke, szerelmi dologban tapasztalt leány, azt felelte, hogy csak egyféleképpen lehet ezélt érni:

Tegye meg a szerelmes ifju ajánlatát hirtelen, a mikor az a legkevésbé van elkészülve; nem szabad a leánynak időt engedni a gondolkodásra, hanem azt kell követelni tőle, hogy azonnal adja meg a választ vagy soha. „Én magam”, jelentette ki végül a szőke szépség, „csak egy kategorikus „vagy-vagy” előtt kapitulálnék.”

Egy fekete hajú leánynak ez volt a véleménye: „Ha egy fiatal ember egy leányt örülten szeret és kitartással udvarol neki, okvetlenül sikere lesz. Az özevgy emberek nagyon jól tudják ezt és így sohasem vallanak kudarcot.” Ezután elmondta, hogy egy özevgy, ki szíve választottjához ment, letette kalapját és azután nyugodtan kijelentette, hogy nem megy el adig, míg meg nem hallgatják. És a fiatal leány, ki nem tudott magán segíteni — végre is meghallgatta, csak hogy megszabaduljon tőle.

Egy csinos álmatag szemű leányka ellentétben

társnőivel azt állítja, hogy az igazi szerelem nem viharos, hanem szelid. Az udvarló lassan és óvatosan járjon el és ne szabja rövide a flirt gyönyöreit. Az olyan szerelmesek, kiknek hajlamuk van arra, hogy egymást megunják, jobb ha ezt a házasság előtt teszik.

Egy általánosan ismert másik szépség kijelentette, hogy ő annak az embernek, a ki tetszik neki, akár mennyi időt enged arra, hogy az ostromot megkezdje, de ha megkezdte, akkor folytassa és ne gondoljon fegyverszünetre. Mert az apró csatározás a szerelem terén nem ér semmit.

Ekkor elhallgatott s úgy tett, mintha bevégezte volna mondókáját. Én persze, vártam a folytatását; úgy gondolkodtam, hogy ha őt nének véleményét elmondotta, elmondhatja a 6-ik, 7-ik s még többekét is, mert bőven van a tarsolyában.

S midőn felszólítottam, hogy csak nyugodtan folytassa, ön éberen figyelek, úgy nézett rám, mintha boldognak tartana, a mi persze engem meglehetősen zavarba hozott, míg nyugodtan meg nem szólalt: „Mit gondolsz, azzal fogom eltölteni az egész napot és éjjelt, hogy a nyert válaszokat sorolom elő? Tessék hódítani és akkor meg fogja tudni, hány féleképpen lehet a várat bevenni.”

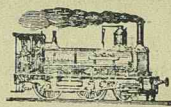
Tündötem szavain, de hódítani nem indultam.

Tegye meg valaki olvasóink közül s ismertessen meg minket is a többi módokkal is — mert hogy még nagyon sok van, azt sejtjük.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— „Önvád” írójának. Petrosény. A cikk bevalik ügyes íróra vall, de vagy személyes találkozás, vagy levél útján szíveskedjék az író magát megismertetni. A mennyiben inkognitóját elárulni nem kívánja, biztosítjuk, hogy ez meg fog őriztetni.

VASUTI MENETREND.

Petrosényből indul Piski felé:

éjjel 12⁰¹, reggel 6¹⁰, d. e. 10³⁶, d. u. 5¹⁰, s Piskire érkezik: reggel 4²⁵, d. e. 10³⁰, d. u. 3⁰⁰, este 8³⁵.

Piskiről indul Arad Budapest felé:

d. u. 4¹², este 10³⁵, (Dévág) reggel 6⁰⁵, d. u. 10⁰⁰, s Budapestre érkezik: reggel 6¹⁰, d. u. 1⁰⁰, este 7²⁰, este 9⁴⁰.

Piskiről indul Vajda-Hunyad felé:

reggel 6¹⁵, d. e. 11³⁵, d. u. 4²⁵, este 10²⁸

Vajda-Hunyadról Piski felé:

reggel 4⁴⁸, d. e. 9³⁸, d. u. 2¹⁵, este 8⁴⁵.

Piskiről indul Tóvis felé:

d. u. 3¹³, (Gyula-Fehérvár) este 9²⁴, reggel 5⁴⁶, d. e. 11¹¹.

Tóvisről indul Kolozsvár felé:

reg. 8³³, d. u. 1⁵⁵, este 8⁰⁶, éjjel 12⁴¹, reggel 3³⁸.

Petrosényből indul Lupény felé:

reggel 5¹⁴, d. e. 10²⁶, d. u. 4¹².

Lupényből indul Petrosény felé:

este 7¹³, reggel 7⁵⁰, d. u. 3²¹, s Petrosénybe érkezik este 8⁴⁰, d. e. 9¹⁵, d. u. 4⁵⁴.

Piskiről indul Petrosény felé:

reggel 6¹⁰, d. e. 11²⁵, d. u. 4⁰⁷, éjjel 11⁰⁰ Petrosénybe érkezik d. e. 10⁰⁸, d. u. 3⁵⁸, este 9⁰⁵, reggel 4⁴⁰.

A *-gal jelöltek gyorsvonatok.